

תת"ע 6793/11/21 - מדינת ישראל נגד נגוי עבדוש

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 6793-11-21 מדינת ישראל נ' עבדוש
תיק חיזוני: 20153076045

בפני כבוד השופטת שרתית קריספי
מ雅思ימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד זריה
נגד נאש
פסק דין
הנאשם זכאי מחמת הספק

בנוגד הנאשם נרשמה, ביום 21.4.11, הודיעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד (להלן - הדוח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשם כפר באישום המvioח לו וטען: " עלייתי על מחלף חולון בת ים, השוטר היה בנתיב השמאלי, אני הייתי בימני, דיברתי בדיבורית. הטלפון של אשתי היה בידיים של אשתי. דיברתי בבלוטוס. הטלפון שלי היה מתחת למערכת. הוא אמר לי לעזרך בצד, ראה שאתה מדבר בטלפון בדיבורית".

מטעם המ雅思ימה, העיד רס"ל תומר חגיג עורך הדוח והוגש הדוח שסומן ת/1 וועותק סרטון מצילמת הגוף של העד, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

על פי גרסת המ雅思ימה, ביום 21.4.20, בסמוך לשעה 20:48, נהג הנאשם ברכב בנתיב השני בכביש 4, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו לק"מ 110, נצפה על ידי העד, שהוא בניידת סמייה בנתיב השלישי, כאשר הוא אוחז בידו הימנית, בסמוך לפרג גוף העליון ואל מול פניו, מכשיר טלפון נייד. העד ציין כי " תאורות הצג בוהק מהמכשיר".

העד כרע והורה לנאשם לעזר את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: " לא השתמשתי בטלפון".

ב-ת/2, ניתן היה לראות את המתואר בעמוד 4 לפרטוקול, שורות 8 עד 11.

העד נחקר והסביר כי נסע בנתיב השלישי מימין ואילו הנאשם נסע בנתיב השני מימין ובמקום רק 3 נתיבים ולא ארבעה, כפי שטען הנאשם. העד מסר כי התוארה במקום הייתה תקינה, כפי שניתן היה לראות גם ב-ת/2 וכי אין יודע על לאיזו

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - oz.verdicts.co.il

דיבורית מתיחס הנאשם.

הנאשם העיד להגנתו ועל פי גרסתו נהג במקום האמור, אך מי שאחזת טלפון נייד הייתה אשתו ואילו הוא השתמש בדיבורית לצורך שיחה ולא אחז את הטלפון הנייד בידו.

לדבריו, העד הגיע מנתיב האצה והוא הבחין בו לפני שהורה לו לעצור את הרכב.

הנאשם נשאל והשיב כי הטלפון שלו היה מנוכן בצד ואשתו התעסכה עם הטלפון שלו.

הנאשם נשאל והשיב כי הטלפון שלו לא חייב להיות במקומו, אם הוא עושה שימוש בדיבורית והתוארה אליה מתיחס העד, הייתה מהטלפון של אשתו.

הנאשם הסביר כי אשתו לא הגיעה לבית המשפט, בשל מחלת הקורונה והציג אסמכתא לאמור.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המוחסת לו בכתב האישום.

בתיעוד נסיבות ביצוע העבירה, החסיר עד התביעה עובדות מהותיות כגון: צבע הטלפון הנייד ותיארו וכן, לא ציין אם שמר על קשר עין רצוף עם הרכב עד לעצרתו. כמו כן, העד לא צין אם היה הנ aggressor בנסיבות הסمية או נסוע.

בנסיבות אלה, יתכן והעד שגה בהתרשםו מנסיבות המקרה וזאת לב לגרסת הנאשם, לפיה הנוסעת לצידו אכן אחזה בטלפון נייד בידה.

הנאשם עמד על גרסתו ועדותו בבית המשפט עשתה עליו רושם אמיתי וכי עבודה כי אשתו לא הגיעה לבית המשפט למתן עדות, נוכח מחלתה.

בע"פ 4004 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריך, על החלטתו בתיק קודם וקבע:

"... בזודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה...הוא עלול גם להטעות שלא במקרה. על כן צריכה הערקה הדינית לעמוד על המשמר ולפקוח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעיד בספק את הביטחון באמונותם. תהיה ההסתברות לקבלת עדות שוטר גבוהה ככל שתהיה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחייבת הפסק.

מוראה על ביטול הדיון.

המציאות תשלח עותק מפסק הדין לצדים.

ניתן היום, ז' אדר א' תשפ"ב, 08 פברואר 2022, בהעדך
הצדדים.